

III./2020

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

4. julij 2020

1. ŠOLA ZA LIBERIJO

B. Darlington, 59 let, Liberija

Dnevni bilten Generalne konference z dne 24. 10. 1889 poroča o bratu Gastonu iz Liberije, ki je bil pred kratkim sprejel resnico in se vrnil v domovino sejat seme dragocene resnice med sorodniki. Lawrence C. Chadwick je poročal januarja 1893 na zasedanju Generalne konference o svojem obisku v zahodni Afriki in pozival, da pošljejo misijonarja na otvoritev misijona »v hiši ali blizu hiše brata Gastona«. /GC Daily Bulletin 5:2, 29. 1. 1893/ Toda Liberija je morala čakati še 33 let na prve uradne misijonarje Krščanske adventistične cerkve.

30. 4. 1930 so bili krščeni prvi štirje adventistični spreobrnjenci v Seahnu. Med njimi je bil Willie Helbig, ki je postal prvi posvečeni pridigar v Liberiji.

B. Darlington je odraščal v krščanski cerkvi, v kateri je bil njegov oče diakon, mati pa je molila za bolne vernike. Mati je bila zelo posvečena cerkvi, oče pa ni bil vnet. Pripadal je tajnemu društvu, ko pa je bil Darlington star sedem let, ga je povabil, da postane njegov član. Dejal mu je: »Sin, tvoj praded in drugi predniki so bili člani. Pridruži se, da me boš nadomestil, ko bom umrl.«

Ampak Darlingtona ni zanimalo, da bi se pridružil tajnemu društvu. Vedel je, da člani častijo mrtve prednike na liberijskih gorah. Tako je oče pogosto hodil štiri ure iz vasi na goro molit prednike in jim darovat. Ko je nastopil čas za sajenje, je molil: »O predniki, danes smo prišli k vam, ker želimo saditi na svojem posestvu in želimo, da bo posestvo uspešno.« Ko je bila mati noseča, je oče molil: »O predniki, prišli smo ti izročit hčer, ki bo rodila otroka.« Ko je bolezen prizadela vas, je molil: »O predniki, k vam smo prišli zaradi bolezní v vasi.«

Vsakič je prednikom daroval piščanca in ponudil krožnike belega riža. Krožnike in piščanca je pustil na tleh in se vrnil domov. Pozneje je prišel po krožnike. Ko je videl, da hrane ni več, je verjel, da so se predniki strinjali, da bodo uslišali njegove molitve.

Darlington ni imel izbire glede pridružitve tajnemu društvu. Ni mogel reči da ali ne. Toda mati je imela besedo in je grobo odklonila.

Kadar koli se je oče pripravljajl za odhod v planine, je dečka odpeljala v drugo vas. Očetu je dejala: »Želim, da postane kristjan.« Darlington je vsako nedeljo hodil v nedeljsko šolo, toda ni razumel Svetega pisma.

Ko je bil mladenič, je v vas prišel evangelist Krščanske adventistične cerkve in govoril o sedmem dnevu – soboti. Darlington je prvič bral v Svetem pismu o soboti. Zaprošil je pastora iz nedeljske šole, naj mu razloži, ali je pravi dan za posvečevanje sobota ali nedelja. Pastor ni mogel pokazati nobenega svetopisemskega besedila, ki bi podprlo bogoslužje v nedeljo. Pastor je dejal: »Moj sin, sedmi dan je sobota. Nedeljo praznujemo v spomin na Kristusovo vstajenje.«

Darlington se je želel ravnati po Svetem pismu in se je krstil v Krščanski adventistični cerkvi. Oče ni bil zadovoljen z odločitvijo, ker je vedel, da njegov sin nikoli ne bo častil njihovih prednikov. Mati je bila srečna, ker je njen sin ljubil Boga.

Darlington je želel postati pastor in je stalno molil za to. Krščanska adventistična cerkev v Liberiji pa ni imela bogoslovne šole, zato bi moral odpotovati v Gano ali Nigerijo študirat teologijo. Ker je vedel, da starši nimajo denarja, da bi mu pomagali, je naporno delal, da bi privarčeval denar za šolnino. Državljanska vojna je prekinila njegove načrte in je v letih 1990 stopil v politiko in bil izvoljen v državni parlament. Razmišljal je: »Če ne morem privarčevati denarja za študij teologije v tujini, lahko v Liberiji vsaj ustanovim adventistično šolo, da bodo mladi lahko študirali tukaj.« Eno leto po izvolitvi je finančno podprl ustanovitev Zahodnoafriške adventistične univerze v liberijski prestolnici Monrovi.

Po šestih letih v parlamentu ga je zapustil zaradi močnega pritiska, da sprejme podkupnino in se pridruži skrivnim društvom. Vpisal se je na teologijo na Zahodnoafriški adventistični univerzi.

Danes je pastor in predsednik Jugovzhodnega liberijskega misijona, ki bo dobil del daru trinajste sobote v tem četrletju za postavitev osnovne šole v mestu Buchanan.

»Hvaležen, ker me je Gospod poklical delat v njegovi službi za pripravljanje ljudi za njegov skorajšnji prihod,« pravi Darlington.

Hvala vam, ker načrtujete velikodušen dar trinajste sobote za postavitev osnovne šole v liberijskem mestu Buchananu, ki bo nadomestila tisto, ki je bila uničena med državljansko vojno.

11. julij 2020

2. OLAJŠANO BRANJE

S. E. Joe Seeyah, 66 let, Liberija

Društvo za naselitev ameriških črncev, znano z imenom Ameriško združenje za naselitev, je bila v Združenih državah Amerike ustanovljena skupina, ki je podprla preselitev svobodnih Afroameričanov na afriško celino. Pristaši društva so bili verske in politične skupine, ki so nasprotovale suženjstvu, in lastniki sužnjev, ki so menili, da svobodni črnci pomenijo grožnjo trdnosti sužnjelastništva.

Liberija je znana po nadrobnih ukrasnih maskah, lesorezih realističnih človeških obrazov in vrezanimi dodatki, zlasti z glavniki, žlicami in vilicami. Na liberijske lesene kipe močno vplivajo starodavna zgodovina, ljudska kultura, pregovori, duhovnost in podeželsko življenje ter kažejo umetnikovo pozornost do nadrobnosti in njihovo povezanost z ljudmi in predmeti.

Na liberijsko prehrano so vplivali stiki, trgovina in naseljevanje iz Združenih držav Amerike, zlasti hrana z ameriškega juga, prepletena z domačo zahodnoafriško prehrano. Sestoji v glavnem iz riža, zelenjave, rib in mesa. Liberija ima prav tako pekovsko tradicijo, ki so jo priseljenci prinesli iz ZDA in je edinstvena v zahodni Afriki.

Joe Konyon ni znal brati. V njegovi liberijski vasi Seeyah ni bilo šole. Kot deček je delal na družinski kmetiji kjer so pridelovali riž. Ko je odrasel, se je poročil in imel devetero otrok in še vedno delal na kmetiji. Ni imel potrebe po branju.

Neki dan je prišel v vas evangelist Krščanske adventistične cerkve Willie Helbig. Joe se je zanimal za učenje Svetega pisma, z drugimi vaščani vred je zahteval od evangelista, da proučuje z njimi. Willie se je strinjal in mesec dni pozneje se je krstilo vseh petdeset odraslih iz Seeyaha in sosednje vasi Dehyua.

Willie, prvi posvečeni pastor Krščanske adventistične cerkve v Liberiji, je dejal novim vernikom, da so na vrsti za oznanjanje evangeljskega sporočila. Joe ni vedel, kaj naj misli. Ljubil je Jezusa in je želel oznanjati evangelij. Toda imel je 45 let in ni znal brati.

»Ne morem odpreti Svetega pisma in poučevati iz njega,« je dejal.

Willie zaradi tega ni bil zaskrbljen. Povabil je Joeja in še pet novokrščenih vernikov k pripravi za poučevanje iz Svetega pisma v Dehyuju. Prvi dan pouka je Joe pogledal na petero drugih moških v Wiilievi učilnici. Nihče izmed njih ni hodil v šolo in ni znal brati. Bil je v dobri družbi.

Willie je molil in dal vsakemu udeležencu izvod Svetega pisma. Potem je odprl svoje Sveto pismo in pokazal, kako naj poiščejo pomembna besedila. Glasno je prebral vsako besedilo in razložil pomen vsake besede. Joe je resno molil. Ni vedel, kako si bo zapomnil vsa besedila. Želel se je z drugimi pogovarjati o Jezusovem prihodu, toda ni vedel, kako bo to sploh kdaj lahko delal.

Joe, drugi možje in Willie so se vsak dan shajali ter se učili iz Svetega pisma. Joe je vsak dan molil, da Sveti Duh vodi njihove ure. Ko je Willie vodil neki dan može skozi pomembna svetopisemska besedila, je Joe opazil, da nima nikakršnih težav pri tem, da sam poišče besedila. Medtem ko je Willie bral, mu je lahko sledil v svojem izvodu Svetega pisma. Pogledal je po kolegih v razredu. Tudi oni so lahko poiskali besedila in jih spremljali. Joe in drugi možje so vstali in začeli glasno brati Sveto pismo pred osuplim evangelistom.

Joe je doma znova poskušal brati knjigo, ki ni bila Sveto pismo, vendar ni mogel razumeti niti besede. Poiskal je drugo knjigo, vendar tudi nje ni mogel brati. Toda z lahkoto je bral Sveto pismo.

Postal je starešina prve krajevne Krščanske adventistične cerkve, ki je bila leta 1937 ustanovljena, da je služila v vasi Seeyah in še nekaj vasem. Čeprav nikoli ni hodil v šolo, je odločno pridigal iz Svetega pisma v novi cerkvi, postavljeni v vasi Newcess. Leta 2003 je umrl v starosti okoli 90 let.

»To je bilo delo Svetega Duha,« pavi njegov 66-letni sin S. E. Seeyah, ki je tudi starešina cerkve. »Sveti Duh daje znanje in je želel, da je adventistično sporočilo prišlo v našo pokrajino. Mojemu očetu je omogočil brati Sveto pismo.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal postaviti šest-razredno osnovno šolo v liberijskem mestu Buchananu, da se nadomesti šola, ki je bila pred nekaj leti uničena v državljanski vojni. Buchanan leži v bližini vasi Seeyah.

18. julij 2020

3. DOLGA POT DOMOV

Alfonso Peter Juah, 48 let, Liberija

Monrovia je največje mesto in prestolnica Liberije. Imenovana je v čast predsednika Združenih držav Amerike Jamesa Monroea, imenitnega podpornika naselitve Liberije in Ameriškega združenja za naselitev. Poleg Washingtona je ena izmed dveh prestolnic, ki sta imenovani po predsedniku Združenih držav Amerike.

Devetnajstletni Alfonso Peter Juah je pobegnil iz državljanske vojne v Liberiji, tako da se je z vlakom odpeljal v Gvinejo. Malo je vedel o tem, da ga bo pot odpeljala v osem držav in da se bo po štirinajstih letih vrnil domov z ženo Indonezijko.

Bili so hudi časi, ko je Alfonso leta 1992 odšel in hitro zapustil Krščansko adventistično cerkev svojega otroštva.

Ob pomoči človekoljubne agencije je končal študij v Gvineji, ampak tedaj je postal brezdomec. Lotil se je česar koli, kar si je lahko zamislil, da bi zaslužil denar. Prodajal je heroin. Ljudi je opeharil za denar in ga pral.

Po enem letu je hrepenel po novih priložnostih, zato je nezakonito kupil gvinejski potni list in se preselil v Senegal. Štiri leta je prodajal heroin, ljudi opeharil za denar in ga pral. Med iskanjem večjih možnosti je odpotoval v Tunizijo, nato v Jordanijo, Indijo, Tajsko in Indonezijo. V vseh deželah je prodajal mamila, ogoljufal ljudi za denar in ga pral. Tako si je zaslužil dovolj denarja za življenje in za selitev v naslednji kraj. Ugotovil je, da si z denarjem lahko kupi karkoli z vizumi vred za potovanje.

V indonezijski prestolnici Džakarti je začel resno razmišljati o življenju. Spomnil se je, da je ob sobotah hodil v cerkev. Slabo se je počutil, ker se je zavedal, da ni poslušen Božjim zapovedim. Neki dan je govoril o Bogu med igranjem biljaljda s španskim tujcem. Ta ga je povabil, naj gre z njim v nedeljo v njegovo cerkev. Ameriški misijonar, ki je vodil bogoslužja ob nedeljah, je prisluhnil Alfonsovi zgodbi in

mu ponudil pomoč pri plačevanju najemnine za hišo. Za povračilo je Alfonso delal v cerkvi kot hišnik in upravljal njeno ozvočenje.

Alfonso je ves čas razmišljal o soboti. Našel je naslov Krščanske adventistične cerkve in se vsako soboto udeleževal bogoslužja, medtem pa je še naprej delal pri drugi cerkvi. Imel je le srednjo šolo in je hrepenel po študiju na univerzi, vendar mu nihče ni mogel pomagati. Ni mu pomagala cerkev, ki je imela bogoslužje ob nedeljah. Tudi adventisti mu niso pomagali, vendar so ga znova povezali s starši v Liberiji. Z njimi ni govoril, odkar je pobegnil.

Po treh letih je cerkev, ki praznuje nedeljo, prenehala podpirati Alfonsa. Vrnil se je k prodaji mamil, goljufanju ljudi in pranju denarja. Ampak v tem času se je v njegovem življenju zgodilo nekaj velikega. Poročil se je. Med delom v cerkvi se je zaljubil Vastino, sorodnico misijonarjevega stanodajalca.

Čez nekaj časa je začutil znano hrepenenje po novih priložnostih in se preselil na Kitajsko. Po štirih mesecih je poslal po ženo. Med bivanjem na Kitajskem so se njegove misli vrnile k Bogu in v knjigarni je našel Sveto pismo v angleščini. Neki dan so se njegove ustavile pri besedilu v Prd 1,2, kjer piše: »Nečimrnost nečimrna, vse je nečimrno!«

»Moje življenje je polno nečimrnosti,« je pomislil. »Vrniti se moram domov v Afriko.«

Z Vastino sta leta 2006 poletela v Liberijo. Po vrnitvi domov se je srečal s starši. Srce je izročil Jezusu in hodil vsako soboto v cerkev. Vastina se mu je pridružila in čez nekaj časa srce izročila Jezusu.

Danes Alfonso dela kot drvar v Buchananu, Vastina pa prodaja riž, olje in druga živila na obcestni stojnici pred njihovo hišo. Imata tri otroke, stare 12, 8 in 5 let. Alfonso rad pripoveduje svojo izkušnjo o Božji milosti v njegovem življenju.

Pravi: »Gospodov strah je začetek modrosti. Ko sem se počutil krivega, se je v mojem življenju pojavil strah pred Gospodom in me zmodril.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal zgraditi osnovno šolo za učence do šestega razreda v liberijskem mestu Buchananu in nadomestiti šolo, ki je bila uničena med državljansko vojno. Alfonso upa, da se bodo v njej šolali njegovi otroci.

25. julij 2020

4. MOLITEV REŠUJE POROKO

Angela Abeme, 45 let, Gabon

Gabonski misijon je bil ustanovljen leta 1975, organiziran pa leta 1978. Sedež ima v prestolnici Librevillu. Vlada je Krščansko adventistično cerkev priznala leta 1981.

Okoli 73 odstotkov prebivalcev izvaja vsaj eno krščansko prvino; 12 odstotkov se drži islama, 10 odstotkov se ravna po domorodnih verskih prepričanjih, 5 odstotkov je nevernikov.

Petnajstletna Angela Abeme se je zaljubila v dvajsetletnega Petra. Par je začel živeti skupaj in dobila sta dve deklici v mestu Oyem na severu Gabona. Življenje je bilo težavno. Peter je pil in kadil, Angela ga je ljubila.

Pri njenih 25 letih so jo adventistični sosede povabili na evangeljska srečanja. Imela je veliko vprašanj glede nauka, da je sedmi dan sobota, in ni bila zadovoljna z evangelistovimi razlagami. Zadnji petek dvotedenskih srečanj ji je evangelist predlagal, naj glede sobote vpraša svojega pastora. Prav to je tudi naredila. Tisti večer je med hojo domov na cesti srečala pastora. »Pastor, kateri dan je sedmi, nedelja ali sobota?« je vprašala. »V Krščanski adventistični cerkvi pravijo, da je sobota sedmi dan po Svetem pismu.« Pastor se ni prerekal z njo. »Resnica je, kar so vam povedali za soboto,« je dejal. »Poskusite v Krščanski adventistični cerkvi.«

Po Angelinem krstu je zanjo življenje postalo zapleteno. Petra je prosila, da se poroči z njo, on pa jo je zavrnil. Ko je zahtevala, da zapusti dom, se je preselil na drugi konec države v mesto Port-Gentil okoli 400 kilometrov daleč. Angela je vsako jutro in vsak večer molila, da bi Peter spoznal Jezusa. V molitvi je rekla: »Gospod, dovolil si mi spoznati resnico in želim, da to omogočiš tudi Petru.«

Petru je po pošti poslala svtopisemske teme. Peter pa je v Port-Gentilu naletel na težave. Delodajalec ga je odpustil pod obtožbo za tatvino. Čeprav je Peter zatrjeval, da je nedolžen, so ga zaprli za tri mesece. V zaporu je imel čas razmišljati. Ničesar ni imel za delo. Ko

mu je adventistični kaplan ponudil proučevanje Svetega pisma, je to z veseljem sprejel. Pred samo izpustitvijo iz zaporu je bil krščen.

Angela je od prijatelja zvedela, da je Peter v zaporu, vendar ni imela pojma o proučevanju Svetega pisma. Dalje je molila vsako jutro in vsak večer. V molitvi je rekla: »Gospod, dovolil si mi spoznati resnico in želim, da to omogočiš tudi Petru.« Ko je bil Peter izpuščen, je poklical Angelo in ji povedal za svojo novo vero. »Sedaj razumem, zakaj si želela, da se odselim,« je dejal. »Tako srečen sem, da sem adventist.« Angela je bila presrečna. Še vedno je ljubila Petra. Vsakdanje molitve je spremenila, da naj Petrovo življenje pokaže sadove vere. Želela je, da nikoli več ne bo ne pil ne kadil. Peter je redno klical in spraševal o njej in njenih hčerah. Pri nekem pogovoru mu je Angela povedala, da hčeri načrtuje odpeljati na taborjenje stezosledcev v Port-Gentilu. Strinjala sta se, da se srečata na taborjenju. Minilo je šest mesecev, odkar sta se razšla.

Na taborjenju je Peter pozdravil Angelo z velikim nasmehom in toplim objemom. Toplo sta se pogovarjala dve uri, potem pa je Peter odšel. Angela je opazila, da se je njegovo življenje zares spremenilo. Ni kadil in popival. Bil je prijetno razpoložen. Med taborjenjem je Peter še nekajkrat prišel na pogovor. Po koncu taborjenja je Angela še en teden ostala v Port-Gentilu in se pogovarjala s Petrom. Tedaj je Peter predlagal: »Ljubim te. Pogrešam te in želim se poročiti.« »Da, poročiva se!« je Angela dejala srečno.

To je bilo pred osmimi leti. Danes Peter služi kot starešina krajevne Krščanske adventistične cerkve v gabonski prestolnici Librevillu in z vsem srcem ljubi Jezusa. Angela ne more biti srečnejša. Tiste temačne dni je našla upanje v Mt 6,33, kjer Jezus pravi: »Ampak iščite najprej Božjega kraljestva in njegove pravičnosti, in vse to vam bo pridano.«

»Naš prvi cilj mora biti iskanje Božjega kraljestva,« pravi Angela. »Če ste vernik, vaš zakonec pa ni, stalno molite, ker Bog lahko naredi čudež v srcu. Po šestih letih je odgovoril na moje molitve.«

Pred tremi leti je del daru trinajste sobote pomagal zgraditi srednjo šolo za 280 dijakov v Angelinem rojstnem kraju, v gabonski prestolnici Librevillu. Hvala vam, ker v tem četrletju načrtujete obilen dar na trinajsto soboto, ki bo pomagal zgraditi šoli v drugih dveh afriških državah, in sicer v Gvineji in Liberiji.

1. avgust 2020

5. STAVE NA KONJE

Christophe Minsta Mi-Owono, 44 let, Gabon

Krištof se je navdušil za jahanje, ko je imel sedemindvajset let. Njegovega očeta, učitelja matematike, so med študijem na univerzi v Franciji zaslepile stave na konje. Po vrnitvi domov je ugotovil, da je jahanje postalo priljubljeno razvedrilo v Gabonu. Toda nihče ni šel staviti na dirkališče. Namesto tega so šli do obcestnih kioskov, kjer so lahko po televiziji v živo stavili na tekme iz Francije.

Oče je vzel Krištofa s seboj na stavo. Krištof ni imel dela, zato mu je oče dal denar, da bi lahko igrala skupaj. Kmalu je Krištof vsak dan stavil na konje 5000 centralnoafriških frankov ali 10 ameriških dolarjev. Zanimarjal je jed in spanje, samo da bi lahko poskusil srečo s konji.

Prijatelji iz Krščanske adventistične cerkve v gabonski prestolnici Librevillu so opazili Krištofovo očaranost z igrami na srečo in so ga opozarjali pred njimi. On pa jih ni hotel poslušati.

Dejal jim je: »To je igra, s katero lahko vadite svoj um. Da bi se lahko igrali, morate znati matematiko.«

Nesreča

Neko nedeljsko dopoldne je Krištof izgubil 3000 frankov s stavo na konja. Ko se je vračal domov, je dvakrat pregledal stavne listke in dojel, da mu ni uspelo staviti na določenega konja. Videl je, da ima še 2000 frankov, in se vrnil h kiosku.

Ko je stal pred njim in izpolnjeval stavni listek, je avtomobil zavil z ulice ter zadel njega in še dve ženski v bližini. Voznik se ni ustavil, marveč je oddrvel.

Prijazni neznanci so Krištofa in obe ženski kar najhitreje spravili v bolnišnico. Ena ženska je kmalu umrla, nekaj minut za njo pa še druga. Krištof je ležal v postelji z ohromelimi nogami in v okrvavljeni majici ter se bal, da bo naslednji.

Začel je moliti: »Gospod, razumem. Mnogokrat si mi rekel, da preneham igre na srečo, toda nisem ubogal. Sedaj bom ubogal.«

Ni mogel vzpostaviti stika z družino in se ni mogel premakniti. Ker ni imel denarja, dva dni ni dobil oskrbe v bolnišnici. Končno mu je nekako uspelo izvleči se iz postelje in se splaziti na ulico, da bi dal znamenje taksistu. Zadnjih 2000 frankov je porabil za vožnjo domov.

Popolno okrevanje

Doma ga je oskrbovala sestra, ki je bila po poklicu medicinska sestra. Molil je za ozdravitev. Dejal je: »Gospod, rešil si me smrti. Če me obvaruješ in mi pomagaš, da bom spet hodil, ti bom izročil življenje in prenehal igre na srečo.«

Po treh tednih je lahko hodil. Takoj je pobral vse stavne listke in jih sežgal vpričo družine.

»Ne zanima me, ali sem bogat ali reven,« je dejal. »Služil bom Bogu in nikoli več ne bom igral na srečo.«

Nikoli več ni igral na srečo. Danes je star 44 let in dela kot soboslikar. Pravi: »Za denar je bolje delati kakor pa igrati.«

Pred tremi leti je dar trinajste sobote pomagal zgraditi srednjo šolo za 280 učencev v Krištofovem rojstnem kraju Librevillu v Gabonu. Hvala, ker v tem četrletju načrtujete velikodušen dar za trinajsto soboto, ki bo podprl gradnjo dveh šol v dveh drugih afriških državah, in sicer v Gvineji in Liberiji.

8. avgust 2020

6. PRIJETEN, NEŽEN GLAS

Jean Obame-Efayong, 58 let, Gabon

Približno 85 odstotkov površine v Gabonu pokrivajo deževni gozd, od tega jih 11 odstotkov odpade na narodne parke, ki so med največji naravni parki na svetu.

V Gabonu 40 odstotkov prebivalstva v starosti do 15 let. Približno 56 odstotkov prebivalcev je starih med 15 in 65 let, manj kakor 4 odstotki pa so v starosti čez 65 let.

Ljubosumje je spremenilo življenje policista Jeana. Njegova žena Rosette se je vsak večer pozno vračala domov v Libreville, v prestolnico zahodnoafriške države Gabon. Jean ni vedel, kaj je počela ali kje je bila. Njegova domišljija je začela divjati in se je bal najhujšega. Končno jo je naravnost vprašal.

Odgovorila je: »Prišla sem od sestrine hiše.«

Naslednjo noč je vprašanje ponovil.

Ponovno je odgovorila: »Prišla sem od sestrine hiše.«

Vsako noč je odgovorila tako. Jean ni mogel verjeti, da njegova žena preživi toliko časa pri sestrični hiši. Neko jutro jo je prosil, naj ga odpelje tja.

Rosette ga je odpeljala do cerkve z napisom »Večno življenje.« Bil je presenečen, ko je videl cerkev, ko je žena rekla pri hiši njene sestre. Toda sprostil se je, ko je bila vsak večer v cerkvi in da ni počela česa drugega. Cerkev je učila mešanico krščanstva in ustaljenega afriškega verstva.

Jean je tri večere zaporedoma prišel do cerkve gledat, ali jo žena res obiskuje. Stal je zunaj in opazoval. Četrty večer je mlada ženska, ki je bila lastnica stavbe, zahtevala, da ji pove, kaj počne.

»Zakaj prihajate in ne vstopite?« je vprašala. »Vstopite nocoj ali pa več ne pridite.«

Jean je vstopil. Cerkev je bila zanimiva in verniki so bili prijazni. Ko je doživel zunajtelesno izkušnjo – nenavadni pojav v ustaljenem

afriškem verstvu – so ga verniki postavili za vodja. Čez teden je delal kot policist, ob koncih tedna pa je vodil cerkev.

Neki dan je Rosette na lepem nehala obiskovati bogoslužja. Preden je Jean lahko zvedel, zakaj, je med porodom nepričakovano umrla. Prizadeti Jean je ponovno presodil svojo predanost cerkvi in molil.

V molitvi je dejal: »Če ta cerkev ni prava, mi pomagaj zlahka oditi.« Nikoli se ni vrnil v cerkev in ni imel nikakršnih težav.

Tri leta pozneje je Jean neki večer med hojo domov na nogometnem igrišču v bližini svoje hiše opazil ogromen šotor. Slišal je, da mu govori prijeten, nežen glas.

»Gospod, prišli smo sem zaradi vas,« je govoril glas.

Jean se je ustavil in se ozrl okoli sebe, da bi videl, kdo ga ogovarja, toda nikogar ni videl. Naredil je korak naprej, glas pa mu je zopet spregovoril.

»Gospod, vstopite in se usedite ter poslušajte evangelij,« je dejal glas.

Jean je stopil v šotor in se usedel v zadnjo vrsto. To je bil prvi večer desetdnevne evangelizacije. Evangelist Krščanske adventistične cerkve je vabil k spokorjenju, Jean pa je jokal med poslušanjem. Naslednji večer se je vrnil s papirjem in pisalom ter si delal zapiske.

Na srečanjih je občutil nepremagljivo željo, da bi se krstil; tako je čutil tudi doma. Spregovoril je z evangelistom.

»Ničesar ne vem o vaši cerkvi, toda ves čas si želim, da bi se krstil.«

Evangelist se je nasmehnil. »Gospod se ti je razodel,« mu je dejal. »Pridi in se daj krstiti.«

Jean je to tudi naredil.

Danes je dejaven vernik. Vsak dan se spominja prijetnega nežnega glasu, ki ga je slišal med hojo mimo šotora. Pravi: »Glas mi je pomagal najti pravo pot. Jezus živi v mojem življenju.«

Pred tremi leti je del daru trinajste sobote podprl izgradnjo srednje šole za 280 dijakov v Jeanovem rojstnem kraju v gabonski prestolnici Libreville. Hvala, ker v tem četrletju načrtujete velikodušen dar za trinajsto soboto, ki bo podprl gradnjo dveh šol v dveh drugih afriških državah, in sicer v Gvineji in Liberiji.

15. avgust 2020

7. MOLITEV IN PREGANJANJE

Maimouna Bangoura, 29 let, Gvineja

Božje delo v Gvineji se je začelo leta 1987, ko je tam par vernikov iz Evrope tiho pričal o svoji veri. Aprila 1992 so tja prispeli prvi vojni begunci iz Liberije, med njimi so bili številni verniki Krščanske adventistične cerkve in pooblaščen pastor W. Oloysius in so takoj začeli pričati o svoji veri.

Jaz in mož sva za nekaj minut sprejela na pogovor adventista na sprednji strani verande v gvinejski prestolnici Conakryju. Na koncu mi je ponudil zloženko, na njenem vogalu pa sem videla z majhnimi črkami besedo Jezus. Ne da bi se je dotaknila, sem mu rekla, naj jo da mojemu možu Alfu. Zloženska je bila v francoščini, ki pa je Alfa ne razume, zato jo je izročil meni.

»Preberi mi to,« je rekel. Vrgla sem jo na tla. »Nisem kristjanka,« sem dejala. »Ne morem se dotakniti ničesar takšnega.«

Odprla sem vrata in odšla noter. Ničesar nisem hotela slišati o krščanstvu. Še več, bil je čas za moje večerne molitve.

Nisem mogla moliti. Bila sem tako vznemirjena, da se nisem mogla zbrati. Z verande sem slišala, da se je adventistični obiskovalec pogovarjal z možem. Vprašal ga je, ali ima katero prošnjo za molitev.

»Potrebujem delo,« je dejal Alfa, ki je po poklicu električar. »Tudi kadar zaslužim denar, je prehitro porabljen. Moja žena pa ima težavno nosečnost. Prosim, molite zanjo.«

Ko sem slišala te besede, sem stopila ven in povedala adventistu, česar niti moj mož ni vedel. Pri zadnjem obisku v bolnišnici mi je zdravnik povedal, da moj otrok ni več živ. Je še v meni, toda mrtev.

Moža je novica pretresla.

»Prosim, molite zame,« sem prosila adventista.

Molil je: »Če otrok je, prosim, Gospod, ga ji daj. Če pa ne, naj bo po tvoji volji.«

Ko je končal, je dvignil zloženko s tal in nanjo napisal svoje ime Tranquille Fassinadouno in številko mobilnega telefona. Izročil jo je

Alfu in prijazno rekel: »Mogoče se bo vaša žena držala tega in vam ga neki dan celo prebrala.«

Brž ko je odšel, sem raztrgala zloženko in jo vrgla vstran. Všeč mi je bila njegova molitev, toda nisem hotela imeti ničesar od njegovega krščanstva.

Tisto noč sem po nekaj mesecih prvič dobro spala. Bolečina in krvavitev sta popustili. Ko sem odšla v bolnišnico, sem zvedela, da se je zdravnik zmotil. Sploh nisem bila noseča.

Potem je zbolel moj mladoletni sin Anthony. V bolnišnici sem zanj kupila zdravilo, a ni pomagalo. Spomnila sem se, da je moja bolezen minila, potem ko je Tranquille molil.

»Zakaj sem zavrgla zloženko z njegovo telefonsko številko?« sem grajala sama sebe.

Naslednji dan sem med razmišljanjem o telefonski številki zaslišala trkanje na vratih. Bil je Tranquille.

»Tako vesela sem, da ste tukaj!« sem vzkliknila. »Hotela sem samo imeti vašo telefonsko številko. Prosim, molite za mojega bolnega sina.«

Tranquille je molil, in moj sin je še tisto popoldne okreval.

Alfa in jaz sva bila presenečena, toda še vedno nisem hotela oditi v cerkev. Spominjala pa sem se Tranquillovih molitev, zato sem se po enem mesecu odločila oditi v cerkev. Pridiga me je zelo ganila in sem se odločila, da bom prihajala vsako soboto.

Alfa pa je šel v cerkev le dve soboti. Nehal je hoditi, ker so ga prijatelji opozorili, da bo izgubil razum. Prav tako meni ni dovolil hoditi v cerkev, vendar sem hodila, ne da bi mu povedala. Čez nekaj časa je opazil, da vsako soboto grem iz hiše, prijatelji pa so mu povedali, da so me videli stopiti v cerkev.

Alfa me je začel pretepati. Enkrat me je tako hudo pretepel, da sem morala v bolnišnico.

Toda še naprej sem hodila v cerkev, v sobotni šoli sem se naučila bolje živeti. Tranquille, za kogar sem zvedela, da je pionir vesoljnega poslanstva, je z menoj proučeval Sveto pismo. Ko sva v desetih Božjih zapovedih prebrala, da je sobota sedmi dan, sem se odločila postati kristjanka.

Alfa me še vedno pretepa. Kadar koli odprem usta, da bi spregovorila, me udari in noče govoriti z menoj. Ne spiva več v skupni postelji in noče vzdrževati najinih sinov. Vsak dan molim zanj.

Eno izmed mojih najljubših svetopisemskih besedil je Jn 14,1, kjer Jezus pravi: »Ne bodi vam srce plašno. Verujte v Boga, tudi v mene verujte.« Kljub preganjanju imam mir, ker imam Kristusa. Ali bi lahko, prosim, molili zame? Z Gospodom je zmaga na naši strani. Moj mož bo nekoč postal kristjan.

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal zgraditi dvanajst-razredno šolo Kobaja, da se bodo v njej lahko izobraževali Majmunina sinova in drugi otroci v gvinejski prestolnici Conakryju. Hvala, ker se boste v molitvah spomnili Majmune in adventističnega dela v Gvineji.

22. avgust 2020

8. POST ZA DRUŽINO

Tranquille Fassinadouno, 34 let, Gvineja

Vhodna vrata so bila odprta in sem vstopil naravnost na dvorišče. Moški in ženska sta se pogovarjala na sprednjem delu verande, v bližini pa sta se igrala dva dečka.

»Dobro jutro, brat in sestra,« sem ju pozdravil smeje. »Ime mi je Trankil Fasinaduno. Zelo me veseli, da sem vaju srečal.«

Stopil sem k otrokoma. Dečka šolske starosti sem vprašal: »Kako gre v šoli? Kaj si se danes naučil?« Deček se je nasmehnil in začel ponavljati abecedo. »Pametne otroke imata,« sem dejal staršem. Starši so se sprostili, ko so videli, da cenim njihove otroke. Vprašal sem po imenih. »Jaz sem Majmuna Bangura,« je rekla ženska. »Jaz sem Alfa,« je povedal njen mož.

Vzel sem zloženko z naslovom »Božja ljubezen do človeka«. »Tole so dobre novice,« sem dejal, ko sem ponujal zloženko Majmuni. »To je Božja beseda.« Pogledala je zloženko in dejala: »Ne, dajte jo možu.«

Alfa je odgovoril: »Ne znam je prebrati. Dajte jo moji ženi.« Obrnil se je k Majmuni in rekel: »Preberi mi jo.«

Zloženko je vrgla na tla in odšla v hišo k večernim molitvam. Alfa sem vprašal, ali ima katero prošnjo za molitev. Med najinim pogovorom se je Majmuna vrnila s prošnjo, da molim za njeno zdravje.

Dojel sem, da zloženske nihče ni hotel brati, ker je bilo na platnicah z drobnimi črkami napisano ime Jezus. Za njihovo nekrščansko vero je greh brati kar koli, kar vsebuje Jezusovo ime. Ko sem videl, da ju ne zanima, sem zapustil hišo, toda odločil sem moliti in se postiti zanj. Takoj po izhodu skozi vhodna vrata sem si zapisal njuni imeni v Sveto pismo. Tri dni nisem jedel in pil v urah dnevne svetlobe. Zvečer sem pojedel lahek obrok iz banane, pomaranče in riževe kaše.

Čez dan nisem utegnil veliko moliti za par, ker sem kot pionir Vesoljnega poslanstva vodil proučevanje Svetega pisma in navezoval nove stike. Zato sem prosil Boga, naj me zbudi ponoči. Tri noči me je prebujal ob polnoči, ob enih in štirih.

Molil sem: »Hvala ti, o Bog, ker si mi dovolil spoznati to družino. Želim, da se izpolni tvoja volja zanje. Želim jih obiskati, preden minejo ti trije dnevi.« Konec teh tri dni je bil v soboto. Odločil sem se obiskati Alfa in Majmuno po bogoslužju v cerkvi, pred odhodom z doma pa sem molil: »Ne poskušam spreobrniti te družine. To bo naredil Sveti Duh. Bodi z menoj, medtem ko jih samo obiskujem.«

Med sobotno šolo sem čutil, da moram družino obiskati takoj, če jih pozneje ne bi bilo doma. Majmuna me je navdušena pozdravila in povedala, da je ozdravela po moji molitvi. Zaprošila me je, da molim za njenega sina, ki je zbolel. Molil sem. Zvečer sem se vrnil vprašat, kako je sinu. »Tamle se igra s prijatelji,« je povedala Majmuna in pokazala nanj. »Tako srečna sem zaradi tega, kar ste naredili.«

Zaprosil sem jo, da pokliče dečka, da bi skupaj molili. Ker sem pri vsem dogajanju videl Jezusovo roko, sem se opogumil, da ga imenujem. Dejal sem: »Jezus je ozdravil vašega sina, zato bomo molili v njegovem imenu.« Pripognil sem glavo in molil: »Hvala ti, o Bog, ker si vreden časti in slave, saj se je prav zaradi tebe zgodil ta čudež. Hvala ti, ker si ozdravil Anthonyja. V imenu Jezusa iz Nazareta, Amen!«

Čez mesec dni sta Alfa in Majmuna prišla v cerkev. Alfa je kmalu prenehal hoditi in je vsak večer pretepal ženo, ker je še naprej hodila. To je ni ustavilo. Dejala mi je: »Prosim te, uči me iz Svetega pisma. Želim ga spoznati.«

Začela sva ga proučevati. Čez nekaj časa je sama začela brati Sveto pismo in oznanila: »Jezus in jaz za vselej.« Izročila mu je srce.

Alfa jo še naprej pretepa, ona pa je našla moč v Mt 10,37.39: »Kdor ljubi očeta ali mater bolj kakor mene, ni mene vreden, in kdor ljubi sina ali hčer bolj kakor mene, ni mene vreden. Kdor najde svoje življenje, ga izgubi, in kdor izgubi svoje življenje zaradi mene, ga najde.« Jaz in Majmuna moliva in se postiva za Alfa.

Tako srečen sem, da je vzljubila Jezusa. Pravo veselje je možnost pokazati ljudem resnico in videti, kako jo sprejemajo.

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal zgraditi Akademijo Kobaja v gvinejski prestolnici Conakryju. Hvala, ker se v svojih molitvah spominjate Trankila in vseh pionirjev Vesoljnega poslanstva.

29. avgust 2020

9. PLAZENJE KAKOR DOJENČEK

Umu Ture, 55 let, Gvineja

Gvineja ima zaradi rudnega bogastva možnost spadati med najbogatejše afriške države, vendar je njeno ljudstvo med najrevnejšimi v zahodni Afriki. Brati zna komaj 27 odstotkov odraslih Gvinejcev.

Umu Ture je po moževi smrti hudo zbolela. Kolena so ji nabrekla in trpela je hude bolečine. Ponoči ni mogla spati. Ni mogla hoditi. Čeprav je bila stara, se je v družinskem domu v Gvinejski prestolnici Conakryju plazila kakor dojenček.

Starejši stric Amara jo je odpeljal v različne bolnišnice, vendar ji noben zdravnik ni mogel pomagati. Odpeljal jo je k čarovnikom, in tudi ti ji niso mogli pomagati. V postelji je ostala v družinskem domu s stricem, mlajšo sestro in ducatom sorodnikov.

Dolga štiri leta je Umu trpela in ni mogla hoditi. Neki dan je slišala, da se sestra v sosednji sobi pogovarja z obiskovalcem. Ta je bral iz Svetega pisma in molil. Umu ni bila kristjanka, toda želela je, da bi kdo molil zanjo. Z velikim trudom je vstala iz postelje in se splazila po rokah in kolenih do sosednje sobe.

Prosila je: »Prosim, molite tudi zame.« Obiskovalec Trankil Fasina-duno je bil presenečen, ko je videl, da se starka plazi po vseh štirih. Ni molil. Po treh dneh je Umu slišala trkanje na vratih in trenutek pozneje je Trankil stal ob njeni postelji. »Mati, prišel sem molit,« je dejal. Umu je bila presenečena.

Trankil je odprl Sveto pismo in prebral iz 1 Jn 4,4: »Vi ste iz Boga, otročiči, in premagali ste jih; ker večji je on, ki je v vas, kakor on, ki je v svetu.« Potem je zaprl oči in molil: »Gospod, hvala ti za življenje tvoje hčere. Dovolil si mi, da sem tukaj. Dal si mi pogum, da sem zadnje tri dni zanjo molil in se postil. Zdaj te v imenu Jezusa prosim, ozdravi mojo sestro Umu.« Tisto noč je Umu prvič po nekaj letih dobro spala. Njene bolečine so popustile. Trankil se je naslednji dan vrnil in znova molil z njo. Nato je zanjo molil in se postil dva tedna.

Neki dan ga je Umu na lepem vprašala: »Kje je tvoja cerkev?« Povedal ji je naslov Krščanske adventistične cerkve. Ni bila daleč od njene hiše, toda ni mogla hoditi. Prosila je za pomoč. Trankil jo je v soboto z motorjem odpeljal v cerkev. Prav tako jo je odpeljal še naslednji dve soboti. Četrto soboto je sama šla v cerkev.

Trankil je bil presenečen, ko je videl, da se Umu sprehaja ob cerkvi. Vzkliknil je: »To je Jezusov čudež!«

Njen stric in drugi družinski člani so bili srečni, da se Umu počuti bolje, vendar jim ni bilo všeč, da bi jo videli v cerkvi. Niso bili kristjani in so čutili, da ne spoštuje družinske vere. Stric Amara je sklical veliko družinsko srečanje. Ko ga je gledal ducat družinskih članov, je držal črno Sveto pismo in tradicionalno družinsko sveto knjigo.

Obrnil se je k Umu in jo vprašal: »Katero knjigo boš izbrala? Zavedaj se, da ne boš več del naše družine, če ne boš izbrala naše svete knjige.« Umu je razmišljala o svoji štiriletni bolezni in o tem, kako je ozdravela. Pogledala je proti nebu in dejala: »Izbiram Sveto pismo, tole črno knjigo.«

Stric Amara je porogljivo dejal Umu: »Zdaj, ko si izbrala Sveto pismo, ga vzemi in nam pridigaj.« Umu so stopile solze v oči. Ni znala brati. »Veste, da ne znam brati,« je rekla jokaje. »Nikoli nisem hodila v šolo. Toda človek, ki je molil zame, je bral iz Svetega pisma, in sem ozdravela. Verujem, da moč Svetega pisma lahko naredi več zame in za vas. Stric Amara je jezno ukazal družinskim članom, naj spakirajo njene stvari. Dejal je: »Postala si kristjanka. Ničesar več ne želimo imeti s tabo.« Umu ni imela kje živeti in je prenočevala v hišah različnih prijateljev. Bilo ji je težko, toda ni se hotela odpovedati Jezusu. Ko so verniki v cerkvi zvedeli za njene razmere, so ji ponudili bivalni prostor na cerkvenem posestvu. Tam živi danes.

Umu pravi: »Hvaležna sem Bogu za novo družino. Za vedno bom z Gospodom Jezusom.

Del daru trinajste sobote bo pomagal zgraditi Akademijo Kobaja, v gvinejski prestolnici Conakryju, kjer se bodo lahko ljubezni do Jezusa naučili številni otroci iz nekrščanskih domov.

5. september 2020

10. ČUDNE SANJE IN DEKLICA

Marija, 29 let, Gvineja

Marija je že kot dveletna deklica spremljala mater k čarovniku po blagoslov za družinsko podjetje v Gvineji. Obiski so bili del življenja in kazalo je, da blagoslovi učinkujejo. Mati je postala bogata poslovница s številnimi trgovinami po zahodni Afriki. Tudi hči je obogatela. V gvinejski prestolnici Conakryju je imela ograjeno posestvo, dva avtomobila in veliko prodajalno stilskih oblačil in torb.

Toda čarovnik je presenetil 24-letno Marijo, ko je leta 2013 prišla k njem po blagoslov. Dejal ji je: »Če želiš biti bogata, moraš darovati človeka. Daritev mora biti albin.«

Marija je k čarovniku za daritev pripeljala krave, nikoli pa človeka. Misel na človeško daritev jo je globoko vznemirila in jo duševno močno obremenila, preden je tisto noč zaspala. Sanjala je, da se z njo pogovarjata dva otroka, vendar ju ni mogla razumeti. Naslednjo noč je v sanjah znova videla ista otroka. Ampak tedaj ju je zlahka razumela.

»Rešitev ni obisk čarovnika,« je povedal en otrok.

Naslednjo noč je Marija spet sanjala. Tokrat je zaslišala glas med hojo po ulici: »Rešitev sta naš Oče in zveličar Jezus Kristus.« Ko se je zbudila, je bila zmedena, ker ni bila kristjanka. Pripadala je drugi veliki svetovni veri. »Kako naj bi bil Jezus rešitev?« se je spraševala.

Materi je pripovedovala o treh nočnih sanjah. »Zakaj moramo darovati človeka?« jo je vprašala. Materi sanje niso bile všeč, zato je rekla Mariji, naj za daritev kupi kravo. Marija jo je ubogala. Medtem ko se je čarovnik pripravljaj zaklati kravo, je prepričeval Marijo, da bodo sanje prenehale.

Marija je tisto noč imela še ene sanje. Do konca tedna je bila popolnoma izčrpana zaradi sanj in se je odločila oditi po nakupih. V soboto zjutraj se je z avtomobilom zapeljala do zaprtih vhodnih vrat in počakala, da se bodo odprla. Medtem ko je čakala, je na posestvo prišla deklica in stopila k avtomobilskemu oknu. »Ali želite iti v cerkev?« je vprašala.

Marija je osupnila. »Nisem kristjanka,« je odvrnila. »Zakaj me sprašuješ, ali grem v cerkev? Koga iščeš?« »Želim iti v cerkev,« je povedala deklica. Marija si je pozorno ogledovala deklico. Spraševala se je, ali se je izgubila in išče starše. Ni vedela za nobeno cerkev v soseščini. Kaže, da je deklica brala njene misli, zato je dejala: »Jaz poznam pot.«

Marija se je odločila pomagati deklici poiskati cerkev, zato je stopila iz avtomobila. Po krajšem sprehodu sta Marija in deklica prišli do zaprte uprave Krščanske adventistične cerkve v Gvineji. Skupina ljudi je stala v bližini cerkvene stavbe na posestvu. Neka ženska jo je vprašala, ali ji lahko kako pomaga.

»Tale deklica me je zaprosila, da sem prišla sem,« in z roko pokazala na deklico. Toda ko se je obrnila, je ni bilo videti. Šla je pogledat proti vhodu in se vrnila na posestvo. Deklice ni. Vrnila je radoveden pogled prijazni ženski in na lepem začutila močno željo, da bi ji povedala sanje.

»Ali vas lahko nekaj vprašam?« je dejala. »Seveda,« je odvrnila ženska. »Imela sem mnogo sanj,« je nadaljevala. »Darovala sem kravo, toda nič ni ustavilo sanj. Ne vem, kaj naj naredim.« »Počakajte me,« je naročila ženska. »Moj mož je pastor. Zaprosila ga bom za pomoč.«

Tako je Marija, nekrstjanka v deželi, v kateri mnogi nasprotujejo krščanstvu, zvedela za Jezusa. Danes je kristjanka in Jezusa ljubi z vsem srcem.

»Moja spreobrnitev v krščanstvo je čudež,« je dejala. »Nihče ni prišel k meni s Svetim pismom in nisem brala nobene krščanske knjige. To je bilo vabilo od Boga.«

Marija nikoli več ni videla deklice. Prepričana je, da je bila ta deklica angel.

Krščanska adventistična cerkev se spopada z ogromnimi težavami pri oznanjevanju evangelija v Gvineji, kjer je samo 7 odstotkov krščanskega prebivalstva, mnogi pa so sovražno usmerjeni do krščanstva. Del daru trinajste sobote tega četrletja bo pomagal zgraditi Akademijo Kobaja v gvinejski prestolnici Conakryju, da se bodo v njej o Jezusovi ljubezni lahko poučevali mnogi otroci iz nekrščanskih domov.

12. september 2020

11. NEPISMENA, TODA SPOSOBNA BRATI

Marija, 29 let, Gvineja

Marija ni bila kristjanka, toda stalno je sanjala Jezusa. Darovala je kravo, ker je upala, da sanj ne bo več, toda še naprej je bila vznemirjena vsak večer ves teden.

Potem jo je tujec poslal v pisarno Jakoba Gbalija, predsednika Krščanske adventistične cerkve v Gvineji. Delal je tik ob ulici njene razkošne hiše v gvinejski prestolnici Conakryju.

Ko je Marija opisovala svoje sanje, se je pastor Jakob začel smehljati. Vzkliknil je: »Slava Bogu!« Marija je bila presenečena. Ni mogla razumeti, zakaj je bil tako srečen. »Nič več vam ni treba darovati,« je pojasnil pastor Jakob in dvignil Sveto pismo z mize. »Bog vas kliče.« Marija je odvrnila: »Mislim, da je tvoj Bog naredil napako. Vedno sem pripadala veri svoje družine. Jakob je držal Sveto pismo. »To je vaše Sveto pismo,« je dejal. »Kaj naj počnem z njim?« je vprašala Marija. »Sploh ne znam brati.«

Pastor jo je vprašal, ali je kdo v njeni družini pismen. Priznala je, da ima bratranca, ki zna brati. Jakob je v Sveto pismo zapisal Marijino ime in dejal: »Vzemite svoje Sveto pismo in pojdite.«

Marija se je jezila nad pastorjem Jakobom in odšla brez pozdrava. »Kaj si mislijo ti ljudje,« je razmišljala med hojo domov. »Naročajo mi brati Sveto pismo, kakor da ne poznam Boga.

Doma je spravila Sveto pismo v predal in ga zaprla. Želela se je sprostiti. Ko je na televizorju izbrala svoj priljubljeni kanal, je videla oddajo o Jezusu. S klikom je spremenila kanal. Na naslednjem je bila oddaja o Jezusu. Kliknila je in našla še en kanal o Jezusu. Marija je poklicala svojega upravljavca satelitske televizije. »Kaj je narobe z vašimi kanali?« je vprašala. »Na vsakem kanalu je Jezus, Jezus, Jezus.« Moški glas je zvenel zmedeno. Dejal je: »Vse je v redu.«

»Ne, ni!« je zavpila Marija. »Pridite uredit moj televizor.« Kmalu je moški prišel in se sprehodil po kanalih. Marija je bila brez besed. Odšla je v posteljo, toda ni mogla nehati misliti na Jezusa. Potem se je

spomnila Svetega pisma. Edini način, da bi nehala razmišljati o Jezusu, bi bilo branje Svetega pisma, se je odločila.

Zjutraj je zaprosila bratranca, naj pride k njej. »Kaj je to?« je vprašal, ko je držal Sveto pismo v rokah. »Povej mi.« Njen bratranec je študiral v krščanski šoli v Sierr Leone in spoznal Sveto pismo. »Kdo ti ga je dal?« je vprašal. »Dobila sem ga od pastorja,« je povedala. »Kaj pa boš počela z njim, če ne znaš brati?« je vprašal. »Glej, hodil si v šolo,« je razložila. »Želim, da mi pomagaš prebrati Sveto pismo. Nauči me brati.«

Hamadu je odprl Sveto pismo. »Naš Oče, ki si v nebesih,« je začel brati. »Pridi k nam tvoje kraljestvo. Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji.« Bral je do konca Očenaša in jo vprašal: »Ali si srečna?« Marija ga je zaprosila, naj podčrta besedilo. Hamadu se je zasmejal, in sicer tako močno, da je jokal. »Nikoli nisi hodila v šolo,« je nadaljeval. »Kako boš brala?« Vendar je podčrtal odstavek. Potem ga je Marija ponovila kakih desetkrat, da bi si ga zapomnila.

Tisti večer je Marija vzela Sveto pismo in poiskala Očenaš molitev. Čeprav se nikoli ni naučila brati, je ugotovila, da ga zna brati. Obrnila je stran in ugotovila, da lahko prebere tudi druga besedila.

Naslednji dan je Marija komaj čakala, da se pogovori s Hamadujem. Dejala mu je: »Včeraj si se mi smejal, zato naj ti pokažem, da lahko berem.« »Ni možnosti, še v sanjah ne,« je odvrnil. Marija je odprla Sveto pismo na naključni strani in prebrala besedilo. Hamadu je osupnil in se nato prestrašil. »Kako pa si to dosegla?« jo je vprašal.

»Moj bratranec, to je človeška razumnost,« je dejala Marija z nasmehom. »Če resnično veruješ, da lahko nekaj narediš, lahko to tudi narediš.« Od tedaj je Marija vsak dan brala Sveto pismo. Pozneje je spoznala, da ji je Jezus dal sposobnost za branje Svetega pisma, in mu je izročila srce.

Krščanska adventistična cerkev se bojuje z ogromnimi težavami pri oznanjevanju evangelija v Gvineji, kjer je kristjanov le 7 odstotkov prebivalcev, veliko ljudi pa je sovražnih do krščanstva. Del daru trinajste sobote tega četrtertletja bo pomagal zgraditi Akademijo Kobaja v gvinejski prestolnici Conakryju, da se bodo v njej o Jezusovi ljubezni lahko poučevali mnogi otroci iz nekrščanskih domov.

19. september 2020

12. MORILSKA MATI

Marija, 29 let, Gvineja

Mati je bila besna, ko je od Hamaduja zvedela, da njena hči Marija ima Sveto pismo. Vzgjajala jo je v nekrščanskem svetovnem verstvu v zahodnoafriški deželi Gvineji in ni želela, da bi postala kristjanka. Mati je prišla v Marijino hišo v Conakryju.

»Kje imaš Sveto pismo?« je zahtevala. »V spalnici?« je povedala Marija. Mati je stopila v spalnico. Povsod jo je iskala, toda ni je mogla najti. »Nikjer nisem videla Svetega pisma,« ji je rekla. Marija je pogledala v spalnico. Sveto pismo je bilo pred očmi na mizi.

Naslednjo soboto je odšla drugič na obisk v Krščansko adventistično cerkev. Zaradi tega pa ni delala v veliki trgovini, ki jo je imela v lasti. Mati ni razumela, zakaj ni delala. »Kje si bila?« jo je vprašala.

»Bila sem v cerkvi,« je odvrnila Marija.

Marija ni vedela, da vera njene družine nasprotuje krščanstvu in je celo učila, da je vredno hvale ubiti družinskega člana, ki je postal kristjan.

»Mama, srečna sem, ker delam med tednom, vendar ne morem več delati ob sobotah,« je povedala. Od tega dne jo je mati začela pretepati. »Raje bi te videla mrtvo, kakor da te vidim, kako nas omalovažuješ,« je dejala.

Ker Marija ni spremenila mnenja po pretepanju, je mati blokirala njen bančni račun. Marija, ki je bila vajena razkošnega življenja, je bila zmedena, ker ni imela dostopa do svojih sredstev. Mati je krivdo za težavo pripisala adventistom. »Tem kristjanom je nekako uspelo, da so ti ukradli denar,« je povedala.

Marije pa to ni odvrnilo on njenih prepričanj. Pravi: »Naučila sem se, da moram, kadar imam težave, moliti in jih izročiti Jezusu.

Pretepanje se je nadaljevalo. Potem je mati poklicala Marijinega moža poligamista, ki je z drugo ženo živel v Nemčiji. Po telefonskem klicu je pred Marijo postavil zahtevo: »Izbiraj med menoj in svojim Bogom, Jezusom.« Marija mu je odvrnila z vprašanjem: »Ali ti lahko zaradi mene zapustiš svojega boga?«

»Ni nikakršne možnosti,« je dejal.

»Zakaj potem zahtevaš od mene, naj izbiram med teboj in svojim Bogom, Jezusom?« je dejala.

Potem se ni hotel več oglasiti na Marijin telefonski klic. Ko je mati videla, da se Marija še vedno oklepa vere, je napovedala drastične korake.

»Moja hči, ker me ne ubogaš, te moram ubiti,« je dejala.

Čez nekaj dni je prišla v Marijino hišo in pripravila najljubšo enolončnico. Marija pa ni vedela, da je jed vsebovala smrtonosni strup. Ko je bila pripravljena, je mati prosila Marijo, naj lonec postavi na mizo. Marija je bila lačna, vendar se je hotela najprej oprhati. Obljubila je, da bo jed pojedla, in mati je odšla.

Med Marijinim kopianjem je prišla mačka od nikoder, skočila na mizo in lonec prevrnila na tla. Marija ni imela mačke. Tisto noč je mati poklicala in vprašala Marijo, kako se počuti.

»Dobro mi gre, zelo dobro sem,« je dejala. Po telefonu pa je bilo očitno materino začudenje.

Čez nekaj dni je bratranec Hamadu vlil strup v Marijino steklenico, iz katere je pila vodo. Ko jo je popila, je čutila hude bolečine v trebuhu.

Hamadu je videl njeno smrtno muko in ji povedal, kaj je naredil. Dejal je: »Čarovnik me je prosil, naj ti v pitno vodo dam zdravilo za čiščenje telesa.«

Marija je takoj poklicala Gbalija, predsednika Krščanske adventistične cerkve v Gvineji, naj moli zanjo. Prišel je do njene hiše in ji dal pet tablet z ogljem. Po tridesetih minutah je bruhala.

Čarovnik je tisti večer poklical, da bi ugotovil, ali je Marija mrtva. Bil je pretresen, ko je slišal, da se je oglasila na telefonski klic.

Mati je na pomoč poklicala drugega bratranca. Ta je prišel v Marijino hišo z dvema prijateljema in s strupom napolnjeno brizgo. Potem ko je gospodinjsko pomočnico poslal na neko opravilo, je Mariji v levo roko vbrizgal strup in pobegnil.

Gospodinjska pomočnica ni prišla daleč od hiše, ko se je spomnila, da je pozabila mobilni telefon. Marijo je našla nezavestno na tleh, v bližini pa je ležala brizga. Ker je vedela, da sta Marija in pastor Jakob prijatelja, ga je poklicala na pomoč. Pastor in dva starešina cerkve so

Marijo prenesli v cerkveni urad in molili zanjo. Marija je bruhalala in okrevala.

Marija nikakor ne dvomi, da Jezus varuje svoje otroke.

»Krise lahko reši, ker jih pozna, preden nastanejo,« pravi.

»On, Bog mogočni, je nam Bog za vsaktero pomoč, in pri Jehovi, Gospodu, je rešitev tudi iz smrti.« (Ps 68,20)

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal zgraditi Akademijo Kobaja v gvinejski prestolnici Conakryju.

26. september 2020

13. KONČNO SVOBODNA

Marija, 29 let, Gvineja

Mati je vzela zadevo v svoje roke, potem ko hčere Marije ni mogla prepričati, da bi se odpovedala Kristusu.

V restavraciji je v Marijino pijačo dala uspavalno tableto. Nezavestno hčer je s pomočjo njene mlajše sestre spravila do avtomobila in jo odpeljala v njihovo domačo vas v Gvineji. Prišel je petletni Marijin sin Marko.

Mati je bila bogata lastnica podjetja, družinsko naselje v vasi pa je imelo večstanovanjski dvorec, razkošno gostišče in več drugih stavb. Posedstvo je bilo ograjeno z visoko ograjo, vrata pa je budno stražil čuvaj. Marija je bila zaprta v spalnici.

Mati je imela zloben načrt. Najela je nigerijskega čarovnika, da bi spremenil Marijino mišljenje o Jezusu.

Ko je Marija videla čarovnika, je dejala: »Nikoli se ne bom odpovedala Jezusu, četudi me ubijete. Častila bom Jezusa, četudi ne bom hodila v cerkev. Jezus je povsod.« Čarovnik se je srdito nasmehnil. Dejal ji je: »Vaša mati mi je povedala, da vas je mnogokrat poskušala umoriti, vendar ni bila uspešna. Toda jaz vam pravim, da imam nekaj močnejšega od vašega Jezusa.«

Zmešal je čuden prah z vodo in prisilil Marijo, da to spije. Pozneje je po njenem telesu vtiral čudno obrazno vodico. Dejal je: »Zavrzi Jezusa ali pa umri.« Marija je odklonila. »Nikoli se ne bom odpovedala Jezusu.« Mati je pomagala čarovniku pri njegovem delu. Neki dan je namazala njeno lice s čudnim pudrom. Rane so se pojavile na koži in že naslednji dan je krvavela povsod.

Marijin sin Marko ni razumel, kaj se dogaja z materjo. Ko je zagledal bolni materin obraz, je jokal. Spomnil pa se je, da je z njo molil vsak večer pred spanjem. Prosil je materino mlajšo sestro Hajo, da moli z njim. Haja se je strinjala, toda najprej je poskrbela, da matere ni bilo blizu. Marko je molil: »Jezus, prosim te, reši mamó. Pomagaj ji, da bo ozdravela.«

Marija je po sedmih mesecih postala tako slaba, da se je komaj premikala. Njeno telo je imelo vonj po gnilobi. Haja se je prestrašila in poklicala enega Marijinih adventističnih prijateljev. Sporočila mu je: »Marija umira. Prosim, molite.« Prijatelj je zaprosil, da bi se pogovoril z Marijo, toda Haja je razložila, da je njena sestra preslabotna. Slikala jo je z mobilnim telefonom in mu poslala sliko. Adventistični prijatelj je jokal, ko jo je prejel.

»Vidim, da jo tvoja mati želi umoriti,« je dejal. »Zaprosil bom vse vernike v cerkvi, naj molijo.« Verniki po vsej Gvineji so molili za Marijo. Čez nekaj dni je adventistični prijatelj poklical Hajo.

Povedal je: »Vem, da bi Marija težko potovala, toda ali ji lahko vsaj pomagate pobegniti. Poslal vam bom denar.«

Haja je obljubila, da bo poskusila. Adventistični prijatelj se je povezal z Jakobom Gbalijem, predsednikom Krščanske adventistične cerkve v Gvineji, da je denar za prevoz z avtomobilom poslal v prestolnico Conakry.

Haja je priložnost dobila v petek zjutraj, ko je mati bila na delu. Čarovnik je zapustil hišo zaradi nekega opravila in Haja je poslala čuvaja nekaj kupit v prodajalno. Ko je odprla vhodna vrata na posestvo, je dala znamenje mimo vozečem avtomobilu in plačala vozniku, da je Marijo in Marka odpeljal v cerkveno upravo v Conakry.

Medtem ko sta Marija in Marko potovala, je na sedežu cerkvene uprave nastal ropot. Cerkvni čuvaj je zagledal na mangovem drevesu zeleno, rumeno in rjavo kačo in poklical na pomoč. Ko pa so prišli drugi moški, kače niso našli nikjer.

Pozneje tisti dan sta Marija in njen sin prispela ter so ju odpeljali v spalnico. Izčrpana mati je spala.

Naslednje jutro, v soboto, so jo cerkveni starešine mazilili in molili zanjo v cerkvi, ki stoji na posestvu. Med molitvijo je Marija omedlela in padla na tla. Ko je prišla k sebi, je bila zmedena in telo jo je bolelo. Mihel Gilavogi, izvršilni tajnik in blagajnik Krščanske adventistične cerkve v Gvineji, jo je odpeljal nazaj v gostinsko sobo počivat.

Medtem ko je spala, je zelena, rumena in rjava kača lezla proti njenemu oknu in zlezla v luknjo ter poskušala najti pot v sobo. To je bila kača z mangovega drevesa. Neki vernik je opazil okoli meter dolgo kačo in poklical pomoč.

Pred oknom se je zbrala množica in poskušala kačo pregnati iz luknje. Nekdo je naredil zasilno baklo, tako da je na konec palice dal plastično vrečko z bencinom in jo prižgal. Ko je porinil palico v luknjo, je kača skočila ven in padla na tla. Mihel je skočil nanjo in ji takoj strl glavo.

Čez nekaj ur je pozvonil Marijin mobilni telefon z neznane številke. Bala se je odzvati, toda klicatelj je bil vztrajen. Prijatelj iz cerkve ji je rekel: »Če nadaljuje klicanje, mora biti nekaj pomembnega. Sprejmi klic.« Klicala je Marijina mlajša sestra Haja: »Samo ti želim povedati, da imaš čas za ozdravitev. Vem, da boš zdaj okrevala.«

»Zakaj to praviš?« je vprašala Marija. Haja je nadaljevala: »Poslušaj. Ali slišiš zvok nujne pomoči?« »Nujna pomoč? Kaj se je zgodilo?« je dejala Marija. »Ali se je materi kaj zgodilo?«

»Ne, ne materi,« je odvrnila Haja. »Čarovnik iz Nigerije je padel z drugega nadstropja naše hiše. Z glavo je udaril na tla in takoj umrl. Lobanja je razbita.« Naslednji dan so Marijine rane začele izginevati.

Marija se je odpovedala vsemu za Jezusa – razkošnemu domu in uspešni prodajalni, dvema avtomobiloma in lagodnemu življenju. Mati jo še naprej želi umoriti, zato se z Markom skrivata. Toda močno ljubi Jezusa. Moli, da bi postala misijonarka svojemu ljudstvu.

Pravi: »Sanjam o tem, da bi videla, kako moje ljudstvo postaja krščansko. Želim se pogovarjati z njim o Jezusu. Ne morem zadržati te resnice zase. Moram oznaniti dobre novice svojemu ljudstvu.«

Krščanska adventistična cerkev se bojuje z ogromnimi težavami pri širjenju evangelija v Gvineji in drugih državah zahodne in srednje Afrike. Ljudem, kakršna sta Marija in Marko, lahko pomagata s prilaganjem današnjega dara trinajste sobote. Del tega daru bo uporabljen za zidanje Akademije Kobaja, v gvinejski prestolnici Conakryju, za katero Marija želi, da bi v njej nekoč študiral njen sin Marko. Vaš dar bo pomagal tudi sezidati šolo v Liberiji in zdravstveno središče v Nigeriji. Hvala vam, da se v molitvah spominjate Marije in Marka ter adventističnega dela v zahodni in srednji Afriki.